

Forfvar. Det Høieste, han kan gjøre nu for Underinstantsen, saaledes som den juridiske Forfatter, jeg nævnte og fremdrog, da jeg indbragte Lovforslaget, har udtalt paa det Sted, jeg angav — jeg siger, det Høieste, han kan gjøre i den Retning, naar der er Tale om Vidneforklaring og deslige, er, at forsøge at stemme Underdommeren til at føre Undersøgelsen i en vis Retning og navnlig i den Retning, som Tiltalte peger paa, men det kommer ganske an paa Undersøgelsesdommeren, om han vil gjøre det eller ikke. Det Samme gjælder for Overretten. Der kan Defensør ogsaa henstille til Overretten, men kun henstille, ikke fordrø. Han kan henstille til Overretten, at denne ved en Reasjunktionskjendelse paalægger Underdommeren at søge disse eller hine Dplysninger. Seg skal tilføie, at Overretten, i det Mindste den Høibenhavnste, som jeg procederer ved og har procederet ved i mange Aar, i det Hele har vist sig meget villig til at efterkomme saadanne Henstillinger, ligesom den ogsaa af egen Drift har reasjumeret Sagen, uden at der er henstillet derom fra Sagsførernes Side. En Henstilling i denne Henseende kan selvfølgelig ogsaa komme fra Aktørs Side, men der er den Mislighed ved en saadan Reasjuntion, der sender Sagen tilbage til videre Undersøgelse ved Underretten, at det ikke kan undgaa, hvad der ogsaa ofte nok er fremhævet, at den bestemmende Underdommer har naturlig — det kan ikke være Andet — under Undersøgelsen maattet danne sig en vis Forestilling om Sagens Sammenhæng, en Forestilling, der nu har sat sig fast i hans Bevidsthed, og dersom man nu paalægger ham at oplyse Noget, som gaar imod denne Forestilling, saa ligger det i Forholdets Natur, og det er ogsaa ofte nok fremhævet, at saa er han ikke den rette Mand dertil, saa stiller man et Forlangende til ham, som det er ubilligt og urigtigt at stille, og som man heller ikke kan vente, at han vil udføre paa en tilfredsstillende Maade. Derover har der lydt ikke saa, og som jeg mener, berettigede Klager. Nu er det dette som Lovforslaget gaar ud paa, at saa kan Defensør og ogsaa Aktør — Lovforslaget forudsætter jo ligesom, at Aktør kan gjøre det Samme, og naar den meget ærede Justitsminister omtalte det modsatte, saa tror jeg, at det staar i Lovforslaget, at Aktør har den samme Ret — altsaa, saa faar Tiltalte eller hans Sagsfører, naar han finder, og navnlig saa snart den Tiltalte selv finder, at Sagen ikke er ført i det rette Spor, og naar Tiltalte paastaar, at han har kunnet fremskaffe Vidner, som kunne sige Noget, der vil give Sagen en ganske

anden Karakter — jeg siger, saa faaar ifølge Lovforslaget Tiltalte eller hans Sagsfører ved Overretten og tillige ogsaa Aktør den Beføjelse at kunne optage saadanne Thingsvidner. Dette er Noget, som efter den Erfaring, jeg har til den Slags Sager, idet jeg har beskæftiget mig med dem i flere og tyde Aar, vistnok i de færreste Sager vil komme til Anvendelse, men der forekommer Sager, hvor der klages stærkt fra Tiltaltes Side over, at Undersøgelsen er ført i et ganske urigtigt Spor, at den Tiltalte, naar de Vidner, han mener at kunne pege paa, vare afhørte, vilde staa i et ganske andet Bys under Sagen, at han ved disse Vidner vil kunne godtgjøre, at han ikke er saa skyldig, som det er paastaet, eller overhovedet slet ikke er skyldig, og det er da i saadanne Tilfælde, som ganske vist kun enkelte Gange vilde forekomme, efter min Erfaring, at Lovforslaget forhaabentlig vil kunne gjøre nogen Gavn. Naar den meget ærede Minister sagde, at det var underligt eller ikke rigtigt, at det skulde være en Myndighed, som tillægges Sagsføreren — eller jeg maa bestandsdig sige, den Tiltalte ogsaa selv, her er jo Tale om at handle i hans Interesse — altsaa, at det skulde være besynderligt, at en Myndighed tillægdes Sagsføreren til at optage saadanne Thingsvidner, og at Sagen derved kunne forhales og yderligere Omkostninger paadrages det Offentlige, vil jeg dertil svare, at den samme Myndighed har jo i befalede Sager altid Sagsførerne og ogsaa Sagsførerne ved Overretten. Naar jeg som Sagsfører ved Overretten bliver beskiftet i en civil Sag, det være sig i første Instants, altsaa ved Hof- og Stadsretten, eller i en Appellsag, staar det mig frit for, dersom jeg finder, at Sagens Dplysning trænger dertil, at føre Thingsvidner i et saadant Omfang og paa en saadan Maade, som jeg finder stemmer med og fordres af den Parts Interesse, hvis Dølv jeg er sat til at varetage. Jeg gjør dette under Ansvar. Den meget ærede Minister veed bedre end nogen Anden, at vi Sagsførere skulle have Attest for, at vor Sagsførelse har været lovlige; altsaa, vi gjøre det under Ansvar, og dersom Retten finder, at man har foraarsaget unyttig Tidspilde, endstige overflødige Omkostninger, bliver det Sagsføreren's Ansvar, og det ideo bliver heller ikke, at Ansvar bliver gjort gjældende. Den meget ærede Justitsminister sagde, at naar en Defensør efter den Tiltaltes Døstte fører saadanne Thingsvidner, vilde Sagsføreren derved have det i sin Magt at forlænge hans Varetægtsarrest. En Defensør vil vanskeligt gjøre dette, undtagen enten den Tiltalte henvender sig til